

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 6930/14
07.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Марјане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ... - ..., ..., против туженог Секретаријата за имовинско - правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда, ради поништаја решења XXI-05 број 356-544/2013 од 25.05.2013 године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа, одржаног дана 07.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Тужбом поднетом Управном суду дана 17.07.2013. године тужилац је оспорио два решења туженог органа и то решење XXI-05 број: 356-345/2013 од 15.05.2013. године и решење XXI-05 број: 356-544/2013 од 25.05.2013 године, због чега је Управни суд, сагласно одредби члана 14. Закона о управним споровима ("Сл.гласник РС" бр.111/09), раздвојио предмете тако да је у вези са оспореним решењем XXI-05 број: 356-345/2013 од 15.05.2013. године формиран предмет У11641/13, а у предмету У 6930/14 оспорени акт је решење туженог XXI-05 број 356-544/2013 од 25.05.2013 године.

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против закључка о дозволи извршења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Управе градске општине Палилула у Београду 4-4А-Уп.бр. 356-79/2013 од 27.03.2013. године, којим је утврђено да је решење број 356-79/2013 од 15.03.2013. године постало извршно дана 25.03.2013. године. Истим закључком је дозвољено извршење решења Одељења за инспекцијске послове општине Палилула у Београду бр: 356-79/2013 од 15.03.2013. године против тужиоца, с тим што је тужилац позван да у року од 1 дана сам изврши донето решење тако што ће уклонити урађену металну ограду дужине 29,0м на бетонској сокли ширине 14 цм, са испуном од арматурне мреже висине 1,17 м и у продужетку металне ограде озидан оградни зид дужине 34,0м од пуне опеке Д=12 цм

на бетонској сокли ширине 18 цм, висине 1,15-1,45 м ојачан АБ вертикалним серклажим дим. 25/18 цм, све са леве стране стамбеног објекта гледано са улице на адреси ... - ..., Уколико тужилац у остављеном року не уклони објекат, извршење ће се спровести преко другог лица на терет тужиоца без посебног обавештења, а накнада трошкова за извршење решења преко другог лица одредиће се посебним закључком, уз упозорење да жалба изјављена на тај закључак не одлаже његово извршење.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Наводи да је решење првостепеног органа 4-4А-Уп.бр. 356-79/2013 од 15.03.2013. године донето уз повреде одредаба Закона о општем управном поступку, па је самим тим незаконит и закључак о дозволи извршења истог органа 4-4А-Уп.бр. 356-79/2013 од 27.03.2013. године. Наводи да ни у једном од наведених одлука првостепеног органа није наведена локација - грађевинска парцела, односно место на коме је извршена градња. Стога је и закључак о дозволи извршења првостепеног органа неизвршив. Даље наводи да су се и првостепени и тужени орган у образложењу својих одлука позвали на одредбу члана 176. став 1. Закона о планирању и изградњи у коме је дефинисано “ рушење објеката”, сматрајући да се оградни зид не може подвести под појам објекта у смислу одредбе члана 2. став 1. тачка 22. тог закона, већ само под појам помоћног објекта, јер је изграђен у функцији стамбеног објекта, како је то одређено чланом 2. став 1. тачка 24 истог закона. Указује и на то да зид није изграђен 2009. године, већ 2008. године, као и то да је код надлежне службе покренуо поступак легализације објекта 2003. године, због чега је требало да тужени прекине поступак до окончања поступка легализације, у складу са одредбом члана 134. Закона о општем управном поступку. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, те обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара на име састава тужбе, као и трошкове на име таксе за тужбу према Таксеној тарифи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган ожалбеним закључком, сагласно одредби члана 261. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр. 30/10), правилно утврдио да је решење грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове управе Градске општине Палилула у Београду број 356-79/2013 од 15.03.2013. године, постало извршно дана 25.03.2013. године, те дозволио извршење и одредио начин и средство извршења. Ово јер је у проведеном поступку утврђено да је решење првостепеног органа број: 356-79/2013 од 15.03.2013. године према повратници у списима тужиоцу лично уручено дана 21.03.2013. године, а тужилац у остављеном року решење није добровољно извршио, односно није у року од 1 дана од дана пријема решења уклонио металну ограду и оградни зид ближе описане у диспозитиву тог решења, због чега је по

оцени туженог првостепени орган сагласно одредби члана 268. истог закона правилно донео ожалбени закључак.

Одредбом члана 261. став 2. Закона о општем управном поступку (" Сл. лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и " Сл. гласник РС " бр. 30/10) прописано је да се решење донесено у поступку извршава кад постане извршно, а ставом 3. тачка 3. да првостепено решење постаје извршно достављањем странци, ако жалба не одлаже извршење, док је одредбом става 5. истог члана, поред осталог, прописано да ако је у решењу одређено да се радња која је предмет извршења може извршити у остављеном року, решење постаје извршно истеком тог рока.

Одредбом члана 268. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је да орган надлежан за спровођење административног извршења доноси, по службеној дужности или по предлогу тражиоца извршења, закључак о дозволи извршења. Закључком се констатује да је решење које треба извршити постало извршно и одређују начин и средства извршења. Против овог закључка допуштена је жалба надлежном другостепеном органу. Сагласно ставу 2. истог члана закључак о дозволи извршења решења које је донесено у управној ствари по службеној дужности, орган надлежан за спровођење административног извршења дужан је да донесе без одлагања кад је то решење постало извршно, а најдоцније у року од 30 дана од дана кад је решење постало извршно, ако посебним прописом није друкчије одређено. Недоношење закључка до тог рока не искључује обавезу његовог доношења.

Код напред наведеног, и по оцени суда правилно је поступио тужени када је одбио жалбу тужиоца, дајући за донету одлуку разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд.

При одлучивању, суд је ценио наводе тужбе којима тужилац указује на незаконитост решења првостепеног органа, али је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овом предмету, имајући у виду да се у поступку извршења и поводом оцене законитости аката донетих у том поступку не могу истицати разлози који се односе на законитост решења које се извршава и правилност поступка у коме је то решење донето.

При наведеном, суд је увидом у списе предмета овог суда 24 У 11641/13 утврдио да је пресудом 24 У 11641/13 од 27.03.2015. године одбијена тужба тужиоца изјављена против решења туженог XXI-05 број: 356-345/2013 од 15.05.2013. године, на који начин је потврђена правилност тог другостепеног решења, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Општинске управе Градске општине Палилула у Београду 4-4А-Уп.бр.356-79/2013 од 15.03.2013. године.

Наводе тужбе којима тужилац указује да је у року поднео пријаву надлежној служби у вези са бесправно подигнутим стамбеним објектом, односно да је у току поступак за легализацију тог објекта започетог пријавом тужиоца, поднетом дана 21.10.2003. године, суд је такође оценио као наводе без утицаја на оцену законитости оспореног решења, имајући у виду да се према наводима тужбе захтев за легализацију односни на легализацију стамбеног објекта и да је исти поднет у 2003. години, из чега произлази да тим захтевом није могла бити обухваћена ограда која је према наводима тужиоцима истакнутим у жалби изграђена маја 2008. године.

Како тужилац у тужби није истакао нове наводе нити доставио нове доказе које би довели у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, то суд, код свега напред наведеног налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца.

Са наведених разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужиоца у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11, 55/14) одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.10.2016. године, 17 У 6930/14

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/ИО